

fra de under Loven hørende Virksomheder.

Denne Undtagelsesbestemmelse, der med Føje er stemplet som højst urimelig, har først og fremmest fremkaldt berettiget Misnøje blandt Arbejderne i de paagældende Fag, men den volder tillige Vanskeligheder ved Lovens Gennemførelse i det praktiske Liv, idet den medfører Uklarhed om, hvorvidt forefaldende Ulykkestilfælde falde ind under Loven eller ikke, og under Hensyn hertil vil Kravet om at faa den hævet jo netop falde godt i Traad med det foreliggende Lovforslags Hensigt: at fjerne Vanskeligheder ved den gældende Lovs Udførelse i Praksis.

Undtagelsesbestemmelsen skyldes formentlig et vist Hensyn til Arbejdsgiverne. Men ogsaa blandt disse næres der nu stærke Ønsker om at faa den hævet, hvorom der foreligger et talende Vidnesbyrd i det under 21. Januar d. A. til Regering og Rigsdag fremsendte Andragende fra Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening.

Bestemmelserne om Udredelsen af Betalingen for Lægeerklæringerne ville i flere Tilfælde volde en ny, følelig Udgift for Arbejdsgiverne eller Forsikrings-selskaberne, der repræsenterer disse. Som det oplyses i Lovforslagets Motiver, har der inden for Arbejderforsikrings-Raadet, der har udarbejdet Lovforslaget, ikke hersket Enighed paa dette Punkt, idet nogle af Raadets Medlemmer have forment, at Betalingen for de til Sagernes behørig Oplysning nødvendige Lægeerklæringer ligesom forskellige andre ved Loven foranledigede Udgifter bør afholdes af det offentlige, altsaa udredes af Raadet blandt dette's øvrige Udgifter.

Denne Opfattelse deles af Udvalgets Flertal, hvorfor det stiller Ændringsforslaget til § 17 under Nr. 7.

Mindretallet bemærker til disse Ændringsforslag:

Mindretallet deler ganske den Opfattelse, som Regeringen har fulgt ved Lovforslagets Udarbejdelse, at dette bør ind-

skrænke sig til at rette de Mangler, der have vist sig ved den praktiske Gennemførelse af Loven, men at man ikke nu bør optage til Forhandling en Forandring af Princippet i Loven. Denne Opfattelse er tiltraadt af Folketinget, hvor man netop af dette Hensyn har undladt at fremdrage det ovenfor omhandlede Spørgsmaal og i alt væsentligt har tiltraadt Lovforslaget, som det forelaa fra Regeringens Side.

Ændringsforslaget under Nr. 8 om Inddragelse under Loven af Arbejde paa 1-Etages Bygninger vilde være en principmæssig Forandring af, hvad man med Hensyn til Loven af 1898 i sin Tid er blevet enig om. Mindretallet kan i saa Henseende henvise til de Udtalelser, som ved Sagens første Behandling i Tinget fremførtes af Indenrigsministeren. De paagældende Bygningsarbejder udelodes i sin Tid af Loven, fordi Arbejdet paa dem maatte anses for mindre farligt, og det medfører ogsaa i Virkeligheden kun meget ringe Risiko. Havde Bestemmelsen, som paa-staaet af Flertallet, frembudt Vanskelighed ved Lovens Gennemførelse, maatte særlig Arbejderforsikringsraadet have følt disse Vanskeligheder, men dette er, som det fremgaar af Bemærkningerne til nærværende Lovforslag, ikke Tilfældet. Medens det af Flertallet opstillede Forslag neppe har nogen nævneværdig Betydning i Kjøbenhavn, og altsaa ej heller for de større Arbejdsgivere, vilde det medføre Byrde for ikke faa mindre Haandsværksmestre paa Landet og i Købstæderne.

Ændringsforslaget under Nr. 7, hvorefter det offentlige i visse Tilfælde skulde betale de til Sagernes Oplysning fornødne Lægeattester, lider i praktisk Henseende af den Ulempe, at det lægger denne Byrde over paa det offentlige for de Attesters Vedkommende, der fordres af Arbejderforsikrings-Raadet, men dette maa naturligvis være Tilfældet med en stor Mængde Attester, som formelt maa begæres af Raadet, medens de i Virkeligheden fremskaffes i Arbejdsgiverens eller Arbejderens Interesse og derfor burde begæres og bekostes af disse. Men selv om en